

טיב הקהילה

ב"ד

פרי' אמוד
 ו' אייר תשפ"ב

המסע לפי אופק דושימים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג 6:47
 מוצש"ק 8:04
 ר"ת 8:41

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:21 | סו"ת א' 9:46
 סוק"ש ב' 9:09 | סו"ת ב' 10:18

המסע לפי שני קוץ |

גיליון מס':
619

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

קיום התורה כראוי בזכות הלימוד

שוב לא היינו צריכים להתמודד מול נסיונות אלו, ולמה אכן לא זכינו לכך? הווי אומר כי אין אנו מקיימים את המצוות על פי דקדוקי ההלכה.

לאור הדברים שפיר מובן סיום הכתוב ד'ושמרתם מצותי וגו' אני ה' כי מאחר שדרשו חז"ל ש'ושמרתם' קאי על הלימוד, ושעל ידה באים לידי 'ועשיתם', מסיים הכתוב 'אני ה'', כי על ידי הלימוד נזכה לקיים המצוות בכל פרטיהם ודקדוקיהם, באופן שנדע על ידם כי 'אנכי ה' אלקיך', וכדברי הנהגה הנזכר. היוצא מדברינו כי לימוד ההלכה הוא חובה על כל אחד מישראל, ומידת יהדותו של כל אחד תלוי בידיעותיו ב'שלחן ערוך', וכבר הזכרנו כמה וכמה פעמים, את דברי מרן ה'חזון איש' זצ"ל באגרותיו, שרבותיו לימדוהו, שבכל דבר ודבר צריכים להתייעץ עם ארבעה חלקי השלחן ערוך'.

ולכן צריכים לכוין בעת הלימוד את התועלת והתכלית שבלימוד זהו, וכמו שאנו מתפללים כל יום (בתפילת 'אהבה רבה'): 'ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים', שכל הלימוד צריך להיות בכדי להגיע למעשה בפועל, שהיא שמירת המצוות בפועל ממש. ואפשר שלכן פירשו ז"ל שתובת 'ושמרתם' קאי על ה'לימוד' כיון שתכלית ה'לימוד' אינו אלא כדי לשמור. ולא ח"ו כדי להתפאר בתורה.

וכאן המקום לצטט לפני הקורא דבריו של בעל ה'נפש החיים' (שער ד פרק ז) המורה לאדם דרכו בענין לימוד התורה כדבעי, והא לך לשונו: 'ולזאת ראוי להאדם, להכין עצמו כל עת קודם שיתחיל ללמוד, להתחשב מעט עם קונו יתברך שמו, בטירת הלב בירת ה', ולהטהר מעונותיו בהרהורי תשובה, כדי שיוכל להתקשר ולהתדבק בעת עסקו בתורה הקדושה, בדבורו ורצונו יתברך שמו.

וגם יקבל על עצמו, לעשות ולקיים ככל הכתוב בתורה שבכתב ובעל פה, ואשר יראה ויבין דרכו והנהגתו מתורת הקודש. וכן כשרוצה לייצג בדבר הלכה, ראוי להתפלל שיזכהו יתברך לאסוקי שמעתא אליבא דהלכתא, לכוין לאמיתת של תורה עכ"ל:

ובענין מעלת לימוד ההלכה מובא בשם האר"י הקדוש (פרי עץ חיים שער הזמירות פרק ד דף לה:), שהמילה 'הלכה' מורכבת מאותן אותיות של 'הלכה', לרמז שבלימוד הלכה מתקנים את קישוטי הכלה, והכלה היא השכינה הקדושה. ועל האר"י הקדוש ז"ע מסופר (שער המצוות פרשת ואתחנן), שהיה יגע מאוד כדי לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, וזיעה מרובה היתה נוטפת מגופו הטהור מרוב יגיעה, וניכר היה שמתאמץ מאוד לשם כך, וכשנשאל על ידי תלמידו רבי חיים וויטאל ז"ל למה נותן עיקר יגיעו בבירורי הלכות נענה ואמר שכשולמדיים את התורה מתעוררים כמה וכמה קושיות, וטעם הדבר משום שהקליפות סובבים את השושנתה, ולכן צריכים לעמול הרבה כדי לתרצם, כי רק על ידי יגיעה בתורה יכולים לתקנם. לכן היה האר"י ל עמל כל כך בלימודו.

וְשָׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם אֲנִי ה': (כב, לא)

ופירש"י: ושמרתם - זו המשנה: ועשיתם - זה המעשה:

דברי רש"י לקוחים הם מחז"ל ב'תורת כהנים' (ספרא אמור, ח). והנה מתוך הקטע שהביא רש"י יכולים היו לומר שחז"ל כיוונו בדרשתם לזרז ללימוד המשנה, כי היא על פי רוב הסיבה המביאה את האדם לידי מעשה, כי מתוך שלומד יודע הוא מהותן של המצוות. אך לא כיוונו בדרשתם לשלול קיום המצוות גם במי שאינו לומד, אולם כשמעיינים ב'תורת כהנים', אנו רואים שהדברים שנויים כתנאי כפול, והא לך לשונם: 'ושמרתם' - זו משנה, 'ועשיתם' - זו המעשה, וכל שאינו במשנה אינו במעשה. זאת אומרת שאין האדם יכול לבוא לידי מעשה אלא אם כן לומד, וגם המצוות שעליהם התחנך מנעוריו אינו יכול לקיים כדבעי כל עוד שאין הוא הוגה בתורת אותן המצוות.

ואל יהיה דבר זה תמוה בעיניך, כי החוש יעיד על כך, נקוט לדוגמה מצוות הצדקה, על פי מבטו של בעל הבית, בקי כל ילד שהתחנך על ברכי התורה והמצוות בקיומה, אין כאן כי אם נתינה מיד ליד, וכל מי שיודע איך מושיטין מטבע הינו בקי בקיומה. ואכן אמת הדבר, כל ילד ראה אצל הוריו איך המצוה מתבצעת בפועל, אולם כדי לבצע פעולה זו מוטל על האדם גם לדעת למי יתן, הרי בשלחן ערוך ישנם הלכות ערוכות מיהו הקודם לקבלת הצדקה, וידיעה זו אינה תלויה ב'חנינו' כי אם ב'לימוד'. כמו כן ישנם כמה הלכות של נתינה בדרך כבוד כדי שלא יתבייש העני, וכל עוד שלא ילמד האדם כל פרטי הלכות צדקה, גם אם אינו קיים המצווה בדחילו ורחימו, יתברר לו למפרע שהיה ביכולתו לקיימו באופן נעלה יותר, ושגגת תלמוד גרם לו שאין מצוותו עושה רושם כראוי לה. הוא אשר אמר דוד בתהילותיו (תהלים קיב, ה): 'טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט', גם כן במצוות הצדקה צריך לכלכל הדברים על פי משפט התורה.

ועלינו לדעת כי אי אפשר לנו לזכות לתכלית המצוות אם לא שמקיימים אותן בכל פרטיהם ודקדוקיהם, וזוהי לכאורה תשובה על תמיהתנו מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום, הלוא מרבים אנו בצדקה לרוב, ומן הראוי היה שכבר תתקיים בנו מקרא שכתוב (ישעיהו א, כז) 'ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה'! אמנם כיון שהרבה מאותן הצדקות מקיימין מתוך עניות הדעת, ועל פי הרגשותיהם של הנותנים, ואין מדייקים לקיימן על פי דקדוקי ההלכה, לכן אין הצדקות עושות את רשומן כדבעי, וכדברינו ראיתי בספר 'הורא דאורייתא'.

והדברים ניכרים גם ביתר המצוות שבתורה, דהנה אמרו בזוהר הקדוש (ח"ב פב, ב), שכל המצוות הם תרי"ג עצות כיצד להגיע לאנכי ה' אלקיך' - שהיא האמונה הבהירה בהבורא כל עולמים. אולם לדאבונינו רחוקים אנו מאוד מאמונה זכה זו, והחוש יעיד על כך כי עדיין יש לנו הרבה נסיונות בשמירת המצוות, ואילו היינו זוכים לאמונה בהירה

טיב המערכת

ואל המזבח לא יגש

פעם באו יהודים אל רבן של ישראל הבעל שם טוב זי"עא וביקשו ברכה עבור כל הכפר שלהם היות שיש להם צרת רבים והם זקוקים לישועה, שלחם הבעש"ט הקדוש לכפר פלוני ושם בכפר יגשו אל ה' משה יבקשו את ברכתו ויוישעו, נסעו השליחים לכפר והיפשו את הצדיק ה' משה, אך כולם אמרו פה אחד אין אצלנו בכפר שום צדיק ורק לאחר חקירה סמוסכת הם 'גילו' שבקצה הכפר גר שיכור אחד בשם 'מושקה', בליט ברידה פנו לביתו של מושקה וכבר סמרחק הריחו את ריח השיכורים נדף מבקתה קטנה ועלובה, כשהגיעו לביתו של השיכור ראוהו מתגולל בקיאו ואין שום אפשרות לדבר עמו, אשתו של השיכור סיפרה להם כי בכל בוקר הוא מתחיל להתפלל שחרית ולאחר אמירת הקרבנות הוא עושה 'הפסקה קטנה' לשתיה הפסקה שמתמשכת עד שהוא משתכר ונרדם כך מדי יום.

חיכו השליחים לבוקר, ולמחרת כשרצה האיש להתחיל לשתות, לקחו את הבקבוק ולא נתנו לו אות, עד שיברך אותם בישועה שנצרכו, הוא ברכם בחיפזו ותיכף חטף מידיהם את הבקבוק שחה והשתכר, כשחזרו לכפרם שמעו כי כבר נושעו, חזרו השליחים אל הבעש"ט ושאלוהו לפרש הדב, אמר להם הבעש"ט דעו לכם כי אותו שיכור היה בגלגל הקודם צדיק גדול, אבל חיסרון אחד היה לו, הוא דילג על אמירת הקרבנות ולכן נגזר עליו לחזור שוב בגלגל, וכדי שלא יחטא גזר שיהיה שיכור כל ימיו, ולכן ברכתו פועלת.

חז"ל לימדונו שהתפילות נתקנו במקום הקרבנות ובעת אמירת הקרבנות הרינו כאילו מקריבים קרבן, והרי בעלי מומין אסורים בהקרבנות קרבנות כמו שכתוב בפרשתנו ז'אל המזבח לא יקרב כי מום ב', ומכיוון שרמ"ח מצוות עשה הם כנגד רמ"ח איברים ורמ"ח מצוות לא תעשה הם כנגד שרמ"ח גידים וכשאדם מחסיר מצווה, חסר החיות מאבר אחד המקבל את חיותו מאותה מצווה, לכן טרם יגיש אל עבודת התפילה נשוב בתשובה שמה ח"ו עברנו על אחת ממצוות עשה או לא תעשה, שלא נזיה בעלי מומין.

(פי' טיב התורה-אמר)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

מצות קידוש השם

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל: (כב. לז) ופירש"י: ממשמע שנאמר 'ולא תחללו', מה תלמוד לומר 'ונקדשתי'?

בשגב מעלת מצוות 'קידוש ה' והשתוקקות הצדיקים לקיימה

הנה התורה מחייבנו שבבואינו לידי נסיון על הג' עוונות החמורות, מחובתנו למסור את נפשינו על כך. ומצוה זו נשגבה היא עד מאוד, ובזכותה זוכה האדם להמעלה הנשגבה ביותר בעולם העליון. וידוע מהרבה צדיקים שמרוב השתוקקותם לבוראם התפללו שיזכו להימנות עם אלו הקדושים שמסרו נפשם בפועל לבוראם.

אחד מבין אלו הוא הרה"ק בעל ה'יסוד ושורש העבודה' ז"ע, שכתב בצוואתו, שמבקש מהבורא יתברך שיזכה אותו למות על קידוש השם. ולא בשביל השכר הגדול אשר - 'עין לא ראתה אלקים זולתך', אלא כדי שיתגדל ויתקדש שמייה רבה. ולחיבת הקודש אעתיק לשון קדשו: 'יוצרי ובוראי, חקרני ודע לבבי, בחנני ודע שרעפי, ותזכה אותי בזה בעוד חיים חיותי, במסירת נפש בפועל, לכבוד שמך הגדול והקדוש, ותדע לבבי שלא אמסור גופי למיתה, בשביל גודל השכר הנפלא, שעין לא ראתה בעולמות העליונים, רק למען שמך הגדול והקדוש שיתגדל ויתקדש בכל העולמות' עכ"ל.

והשל"ה הקדוש (במסכת תמיד) הביא תפילה נוראה, שיתפלל כל אדם שיזכה בעת נסיון לקדש שמו יתברך בשלימות, ואעתיק לפניך קטע מתפילתו שמתוכנה אתה למד איך שהתכוון לכן על אף היסורים הנוראים שיצטרך לעבור כדי לקיימה, והא לך תוכנה: 'דיין אמת ושופט צדק, למדוני חכמינו ז"ל (שירת משה) מוטעבני דפוס פרא ס' תק"ז בשם ספר היכלות, וכן הוא בכל-בו ה' יו"ט) המוסר את עצמו בלב שלם לקדושת שמך, אז אין מרגיש הצער הגדול. אמנם, אי אפשר בתקנת חכמים הנזכר לעיל, יהיה מה שיהיה, רק היה תהיה עמדי, שלא יעכבני הצער מלהיות מחשבתי דבוקה בך, ואהיה שמח בלבי בעת היסורין, ותוסף בפי כח הדיבור לדבר ולקדש בחכמה ובתבונה ובדעת, ברבים גלוי ומפורסם לכל, ונקני מחסאי ועוונותי ופשעי, ותן חלקי עם הקדושים הדבקים בקדושתך, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, ע"כ תוכן תפילתו.

וראה בספר 'מדרכי אברהם' לזקניי הגה"צ רבי אברהם מרדכי ברייטשטיין זצ"ל (סוף חמש שמונה) שהביא ששמע מהגאון הרב גראסנאס זצ"ל, שבערוב ימיו של מרן החפץ חיים זצ"ל היתה שמיעתו חלשה, ובשל כך היה מתפלל מעט בקול, ובנקל יכלו לשמוע בפתיחת הארון איך שהוא מבקש שיזכה למסור נפשו על קדושת השם.

העבודה לקדש את השי"ת בחיים

והנה ידוע שהמגיד שרגיל היה לדבר עם מרן ה'בית יוסף' מתוך המשנה, הבטיחו שיזכה גם הוא לקדש את ה', אולם למעשה לא נהרג ה'בית יוסף' על קידוש השם, וצדיקים בקשו ליישב את הבטחת המגיד, שלא התכווין לומר שימות על קידוש ה', אלא שבכח עבודתו לקדש את השי"ת בחייו, ובהשתוקקותו התמידית למות על קידוש ה' יזכה להתעלות במעלות הקדושים שקיימו מצוה זו בפועל. כי כל רצון של מצוה הוא כמצוה עצמה, כדאיתא בגמרא (קידושין טז) 'מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה' ובהמשך שם מביאה הגמרא את מאמרו של רב אסי שאפילו חשב אדם לעשות מצוה, ונאנס ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה. אולם כשמדובר במצוה הגובלת במסירות נפש צריכים להגות הרבה במחשבות, עד שברבות הימים יורש הדבר ברצון האדם, ויזכה שאכן נפש מחשבתו תעלה לו כמעשה, וזו היתה הבטחת המלאך למרן ה'בית יוסף', שהוא אכן יזכה ל'זפות המחשבה' וכשיהיה זה רצונו באמת, יזכה למעלת הקדושים.

מתוך כך יוצא, שכשם שיש עבודה של 'למות על קידוש השם' כך יש גם ענין של 'לחיות על קידוש השם', וכל אחד כפי מידת השתוקקותו בחיי חיותו לקדש שם ה' במוותו, נחשב לו המחשבה כמעשה. וכדברים האלו כתב הרה"ק הרבי רבי אלימלך ז"ע ב'צעטיל קטן' שלו, ח"ל: 'בכל עת ורגע שהוא פנוי ממחשבתו, יהרהר במצוות עשה של 'ונקדשתי בתוך בני ישראל', וידמה בנפשו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, ובשביל קדושת השי"ת שובר טבעו ומפיל עצמו לאש על קדושת השי"ת, ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה' עכ"ל.

ומצד מה יש יתרון בקיומה במחשבה ובהשתוקקות מקיומה בפועל, כי קיומה בהשתוקקות יכולים לקיים מידי יום ביומו, ובכל עת ורגע, ומש"כ קיומה בפועל שאי אפשר לקיימה כי אם פעם אחת.

קידוש השם היא עבודת הכלל

עבודה זו אינה רק נחלת הצדיקים הנשגבים, אלא היא מחובתו וביכולתו של כל אחד מישראל. כל אחד מישראל מוכשר לקדש עצמו בפועל, וכפי שכתב מרן בעל ה'תניא' ז"ע (ליקוטי אמרים פ"ח) ח"ל: 'ולכן אפילו קל שבקלים ופושעי ישראל מוסרים נפשם על קדושת השם על הרוב, וסובלים עינויים קשים שלא לכפור בד' אחד, ואף אם הם בורים ועמי הארץ ואינם יודעים גדלות השם' עכ"ל. לאור כל האמור נכון לשים לב לקיים מידי יום ביומו ב' הלכות הנוגעות למצוה זו.

הא. מובא בשו"ע (אורח סימן סא סעיף א) ח"ל: 'לקרא ק"ש בכונה באימה ביראה ברתת וזיעה. וביאר שם ב'משנה ברורה' (ס"א ז) ח"ל: 'ונראה דאימה ויראה זו היא באופן זה שיכוין בשעה שהוא קורא את שמע לקבל עליו עול מלכות שמים להיות נהרג על 'קידוש השם' המיוחד, דזהו 'בכל נפשך' אפילו נוטל את נפשו, ועל זה אמר הכתוב 'כי עליך הורגנו כל היום' כי איז בכונה יזקאנה באימה ויראה ורתת וזיעה' עכ"ל.

הב. מובא ברמ"א (אורח סימן קכה סעיף ב) ח"ל: 'ויש לישא העינים למרום בשעה שאומרים קדושה. ועל זה הביא ב'משנה ברורה' (ק"א ז): 'וצריך לכוין ביותר בקדושה לקדש את השם יתברך, ובזכות זה ישרה עליו השי"ת קדושה מלמעלה. ויכוין לקיים הפסוק ונקדשתי בתוך בני ישראל, והאר"י ז"ל היה מזהיר מאוד ע"ז.

הלכות ספירת העומר ג'

א. אם בריך בלב לא יצא, דהרהור מה כד"ב דמי (ביה"ל שם).

ב. אם כתב לתבירו איגרת וכתב שם יום הספירה בשלימות, כגון היום שבעה עשר יום שהם וכו' לא יצא (שע"ת סק"ז).

ג. היה לומד הלכות ספירת העומר והזכיר יום הספירה בתוך הלימוד ולא כיון כלל לספור, יכול לספור אח"כ בברכה (הליכות אבן ישראל). וי"א דיספור בלי ברכה, וראיה מק"ש פרק היה קורא וכו' (כה"ח סק"ט).

ד. אם אמר בלשון אחר כגון שאמר ביום ל"ט היום ארבעים חסר אחת יצא (מ"ב סק"א). וה"ה אם אמר ביום ל"ט עשרים חסר אחת נמי יצא (נהגות ועיקר בשם שירת פרי הארץ, ועיי"ש בשירת פרי הארץ שצ"ח לברי הראש של שכן דרך המקרא כשמגיע המזן לסכום שעשית פחות אחת מונה אותו בחשבון שעשית ואינו משיגה על חסרון האחד, ולפי"א אם אמר ארבעים חסר שנים או ל"ט חסר אחד לא יצא).

ה. מנהג לומר אחר הספירה יהי רצון וכו' שיבנה בית המקדש וכו', כלומר ואז נקיים מצות הבאת העומר וספירת העומר מדאורייתא, ויש נוהגים לומר גם מזמור אל-הים יחננו וגו' (מ"ב סק"ג). ויש נוהגים לומר גם תפילת אנה בכח ורבנו של עולם (שריע הרב ס"א).

ו. אם שכח ולא ספר כל הלילה יספור ביום בלי ברכה, ויכול לספור שאר הלילות בברכה, וכן הוא מסופק אם ספר בלילה או לא, יספור ביום בלי ברכה (שריע ס"ו מ"ב וביה"ל שם).

ז. ואם שכח ולא ספר גם ביום ולא נזכר עד ספירה שלאחריה, או שנודע לו שאתמול טעה בספירה וספר ספירה אחרת דדינו כמי שלא ספר כלל, סופר מכאן ולהבא בלא ברכה, ונכון שישמע מהחזן או מאחד המברכים שיציאו בברכתם ויכוין לצאת ואח"כ יספור (שריע ס"ח מ"ב שם).

ח. אם נזכר בסוף היום בשעת בין השמשות ומנה אז בלא ברכה, יכול לספור שאר הימים בברכה (הלי"ש פ"א ס"ו, מבית לוי), אך כל זה דוקא באופן שהוא ודאי בין השמשות לכל הדיעות אף לשיטת הגאונים, [י"א שהוא כשיעור 13.5 דקות, וי"א שהוא כשיעור 18 דקות], אבל אם נזכר בין השמשות לשיטת רבינו תם, כיון דלהגאונים הוא בודאי לילה, הרי דינו כשכח ושזו איך יכול לספור שאר הימים בברכה (מנח"ח ח"ט ס"י ז).

ט. אם הוא מסופק אם ספר יום אחד, יכול למנות שאר הימים בברכה, וה"ה במקום שהדין דלכתחילה צריך לספור שוב בלא ברכה, כגון שטעה בימים ולא בשבועות או שטעה בשבועות ולא בימים, והוא לא חזר וספר, יכול למנות שאר הימים בברכה (שריע מ"ב שם).

י. אם שכח לספור יום אחד, טוב שיאמר בספירה של יום המחרת אתמול היה כך והיום כפי (ע"י ביה"ל ד"ה סופר).

יא. יש נוהגים שבכל יום אחר תפילת

י"ב. מותר לחפש בשבת בכרסות של ספירת העומר כדי להוציא ממנה הכרסית הנחוץ לו עתה, ואין בכך משום איסור ברירה (הלי"ש פ"א ס"א).

י"ג. טוב לאדם לכוין במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכל ה' ספירות, בשבוע א' יכוין לתקן אשר חטא ופגם בספירת החסד, ובשבוע ב' יכוין לתקן אשר חטא ופגם בספירת הגבורה, וכע"ז ב' שבועות (שה"ש דף פ"ו ע"ב).

י"ד. יתפלל בליל ז' של כל שבוע אחר ספירת העומר להשי"ת ע"ז שימחול לו מה שחטא עליהם ויתקן את אשר פגם בהם (כה"ח ס"ק ק"ז).

י"ה. מנהג ישראל תורה היא שכותבין באגרותיהן למספר בני ישראל, לפי שאסור להסיח דעתו מהספירה שצריכין להיות 'שבע שבתות תמימות', וכמו שכתוב בזה"ק דצריך דלא יתאבד מינה חושבנא דא (מנח"ח צ"ח להודיע רמ"ם מרימ"ב זע"א, ומסיים שם ביה"ל: וכן נהגנו בעצמי לומר כמה פעמים ביום בלי ברכה היום כך וכך לעומר).

דורשי רשומות רמזו כאן את סגולתה הנפלאה של "קריאת התורה", כמאמר הנודע שהקריאה מעורר את הזמן, ומתוך קריאת התורה בכל ענין ניתן לעורר אותו ענין על ידי לימוד ועסק התורה. ומהאי טעמא קיימא לך (מנחות קי). שכל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה.

אף בפרשתנו 'פרשת אמור' שאנו קוראים בה את כל המועדות והרגלים, מתעורר מכוח 'קריאת התורה' ענין קדושת אותם המועדים והשפעתם. עד שיהיו מקומות שנהגו בהאי שבתא קדישא לומר בפייט 'בואי בשלום: ברינה' 'בשמחה' ו'בצהלה', כמו שאומרים בשבתות המועדים, לפי שיש בכוחה של 'קריאת התורה' בענייני המועדים לעורר בשבת זו את שמחת המועדים ולהשפיע משמחתם בכל השבת כולה.

היינו שרומז הכתוב בידין: 'מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש, אצלה הם מועדי' - מתוך כך שיתקראו אותם בקריאת התורה במקראי קדש של פסוקי מועדי ה' - מזה גופא יתעורר בכם כוחם וסגולתם, שכן אלה הם מועדי, שכל שורשם וכוח סגולתם נשאר מן התורה הקדושה המצווה עליהם.

היינו שמסיים הכתוב: 'אצלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם ממועדי', ללמדנו שבכך יתקיימו ביידינו 'מועדי ה' מקראי קדש', על ידי 'אשר תקראו אותם במועדים', בקריאת התורה של אלו המועדות, ובלמוד ועסק התורה בענייניהם בהלכה ובאגדה.

כענין שדרשו בסיום מסכת מגילה (לב). מתוך פסוקי פרשתנו: 'ידבר משה את מעדי ה' אל בני ישראל (כב, מד). - מצוותן שיהיו קורין אותן כל אחד ואחד בזמנו. תנו רבנן, משה תיקן להם לישראל שיהיו שואלין דורשין בענייני של יום, הלכות פסח בפסח, הלכות עצרת בעצרת, הלכות חג בחג" ע"כ.

• § • § •

באחת העיירות הסמוכות אל העיר וואליין המפורסמת נפטר ה'בעל קורא' הקבוע של העיירה, ונסתלק לבית עולמו. - באותה עיירה דרו מעט יהודים, בית כנסת אחד ויחיד שימש את כל יהודי המקום, ועתה נשאר בית הכנסת ללא 'בעל קורא'.

גבאי בית הכנסת חיפשו נאשאות אחר 'בעל קורא' מתאים שייאות לקבל על עצמו את המשרה המכובדת, אך לא עלתה בידם.

החליטו הגבאים לגשת בעצמם אל כל יהודי המקום, אחד אחד, כדי לחפש ולברר אם יש ביניהם 'בעל קורא' מתאים למלאכת הקודש. - ואכן בחיפושים הדקדקניים הללו עלה בידם לגלות את אחד מבני העיירה, איש נכבד ריא ושלם ששימש בעבר כ'בעל קורא' בעיר אחרת, והוא בקי היטב במלאכה על בוהי"א!

ברם דא עקא, משום מה סירב האישי לקחת את המשרה על שכמו, בתואנה שמלאכת 'הכנת הקריאה' קשה עליו, כאשר ידוע שהבעל קורא צריך להכין היטב את הפרשה לקריאת התורה, כדי שתעלה קריאתו כהוגן כדת וכדין, ומחמת קושי טרדות ההכנה דחה את ההצעה.

כאשר מפורש בדברי הוהור הקדוש פרשת ויקהל (ח"ב ר:ו): שאסור לבעל קורא לקרוא בתורה בלא הכנה, וח"ק: "מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון מלין בקדמיתא בביתיה, ואי לאו לא יקרי באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע אורייתא לעמא קדישא, מה כתיב (איוב כח, כז) 'אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה', ולבתר (שם כח) 'ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וגו'" עכ"ל.

הגבאים המסורים ניסו לדבר על ליבו, ביקשו והפצירו בו מאוד, והסבירו לו שאין בכל רחבי העיירה 'בעל קורא' מנוסה, ומן ההכרח הוא שיקבל את המשרה, אך האישי בסירובו עומד שזו המלאכה קשה עליו מאוד.

בלית ברירה נאלצו הגבאים ותכבדי העיירה להציע את עניינם בפני הגה"צ רבי חיים מוואליין זצוק"ל, שבעניינים רבים היה עומד לימין יהודי העיירה, הן בצרכי הכלל והן בצרכי הפרט, ועתה ביקשו מלפניו אם יוכל לבקש מאותו יהודי ולשכנעו להיירטם אל המלאכה, מלאכת הקודש.

ונענה הגאון ר' חיים, ובהזדמנות הראשונה כשהגיע אותו יהודי אל העיר וואליין ונכנס לבית הכנסת לתפילת 'מונחה מעריב', ביקש ר' חיים לשוחח עימו מעט.

שמח היהודי הנכבד להזמנתו של הצדיק, ולעת ערב לאחר שסיימו תפילת ערבית התלווה אל הגאון בדרכו לביתו, והם התיישבו לשוחח יחדיו באהבים בביתו של הצדיק.

במהלך שיחתם ביקש הגאון לספר לאיש 'טיב מעשה' מופלא אחד, וביקשו במפגיע להאזין היטב לעובדא נפלאה זו, כדי שיוכל להנפיק ממנו לקח 'מוסר השכל' הגון!

פתח הגאון רבי חיים וואליינער, וסיפר:

קריאת התורה

"מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש, אצלה הם מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדים"

(כב, ב-ד)

בשנות נעורתי היה בעירנו 'בעל קורא' עם הארץ, יהודי פשוט שלא ידע כמעט כלום, אף בהלכות ודינים הפשוטים לא ידע דבר, אבל את מלאכתו מלאכת 'קריאת התורה' ארבע עד מאוד!

הוא אמנם לא הבין הרבה ממה שקורא, בהיותו בור ועם הארץ גמור... אבל את 'טעמי המקרא' ידע ושינן היטב, ומתוך חיבתו הגדולה ואהבתו את מלאכתו היה מכין עצמו הדק היטב מדי שבת בשבתו, ועלתה קריאתו לשם ולמופת, וכל הציבור היו משבחים ומהללים את הבעל קורא שלנו ואת 'קריאת התורה' שלו.

כשלעצמי, סיפר רבי חיים, תהיתי תמיד ביני לבין עצמי, מה יעשה בדיונו של אותו 'בעל קורא' לאחר מאה ועשרים? הרי מצד אחד לא למד כמעט כלום, וכשל מצד הדינים והדינים מפורשים, אבל מצד השני 'קריאת התורה' שלו מלאה תביבות וטעם עריבות מתיקות התורה!

לימים הגיעה שעתו של אותו 'בעל קורא', והוא הסתלק לבית עולמו. והנה לאחר מותו ראיתי בחלומי את אותו

'בעל קורא' עם הארץ כשהוא רץ מהר, ונראה נס ובורח על נפשו, ואחריו רודפים המון מלאכי חבלה קשים להשחית. הם כמובן היו חוזקים ומיומנים ממני במרוצתם, ובתוך זמן קצר השיגוהו כל אותם קליפות ומזיקין נוראים, והחלו להקיפו סביב סביב בשאגות אדירות, כדי לתפוסו ולבלעו אל פיהם.

והנה לפתע, בעודם סוגרים את מעגליהם סביבו ומתקברים אליו יותר ויותר, ירדה פתאום 'בימה של אש' וניצבה בפני אותו 'בעל קורא', ותיקף כראות אותם מלאכי חבלה את הבימה החלו כולם לברוח ולנוס לכל עבר, ולא נשאר מהם אף אחד!

או אז הבנתי היטב, סיים רבי חיים את טיב סיפורו הנאה, סוגיא שלמה ששנו רבותינו ז"ל בפ"ג דסוטה (כא). שהתורה מגינא ומצלא גם לעולם הבא. זה לשון הגמרא שם: "אז ית דרש רבי מנחם בר יוסי, 'כי נר מצוה ותורה אור' (משלי ו, ג). - תלה הכתוב את המצוה ב'נר' ואת התורה ב'אור', את המצוה בנר, לומר לך מה נר אינה מגינה אלא לפי שעה, אף מצוה אינה מגינה אלא לפי שעה. ואת התורה באור, לומר לך מה אור מגין לעולם, אף תורה מגינה לעולם. ואומר (שם כב) 'בהתהלך תנחה אותך וגו'', 'בהתהלך תנחה אותך' - זה העולם הזה, 'בשכבך תשמור עלך' - זו מיתה, 'הקיצות היא תשיחך' - לעתיד לבא".

'משל לאדם שהיה מהלך באישון לילה ואפילה, ומתיירא מן הקוצים ומן הפחחים ומן הברקנים ומחיה רעה ומן הלסטיין, ואינו יודע באיזה דרך מהלך, נזדמנה לו אבוקה של אור ניצל מן הקוצים ומן הפחחים ומן הברקנים. ועדיין מתיירא מחיה רעה ומן הלסטיין, ואינו יודע באיזה דרך מהלך, כיון שעלה עמוד השחר ניצל מחיה רעה ומן הלסטיין, ועדיין אינו יודע באיזה דרך מהלך, הגיע לפרשת דרכים ניצל מכולם" ע"כ.

מבואר אפוא, שהתורה הקדושה מגינה ושומרת על האדם תמיד, הן בחייו והן לאחר מותו. ואותו 'בעל קורא' בור ועם הארץ יוכיח, שעל אף שייצר והתקין בעצמו אלפי רבבות מלאכי חבלה נוראים, בכל אותם עבירות שחטא בנפשו, לא היו יכולים להרע ולהזיק לו גם לאחר מותו, בזכות 'קריאת התורה' שהיה קורא בבית הכנסת מדי שבת בשבתו ברוב אהבה וחביבות עצומה בכל ליבו ונפשו!

טיב אותו מעשה ולקחו העצום חדרו היטב אל ליבו של היהודי, וכשחזר אל העיירה יבשר בשמחה לגבאי בית הכנסת שניאות הוא לקבל על עצמו את המשרה הכבדה, ותיקף נתמנה ל'בעל קורא' קבוע של העיירה, כממלא מקומו של הבעל קורא המנוח, והחזיק באותה 'חזקה' רבות בשנים.

• § • § •

באחת השבתות התארח הגאון הצדיק מרן רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל בעיר אחת בארץ הקודש, והתפלל את תפילת השבת בבית הכנסת המקומי. בשחיות של שבת עלה לקריאת התורה 'בעל קורא' אחד, שהיה נראה בעליל שלא הכין את הפרשה ולא כלום... הוא שפוט עלה וקורא בלא שום הכנה, לא בטעמי המקרא, ואף לא בצורת המקרא.

במהלך כל 'קריאת התורה' העיר הציבור לבעל קורא שוב ושוב על טעויות רבות שטעה בהם בקריאתו, וכך מדי כמה פסוקים נזרק אל הבעל קורא הערה אחרת בניסיון לתקן את כל הטעויות שטעה בהם.

עיני הכל היו נשואות כמובן אל האורח הדגול, מרן הראש ישיבה רבי יחזקאל הצדיק, שישב כל העת במקומו שבמזרח על יד הסטנדער, עיניו הקדושות נעוצות בחומש שלפניו, אך לא העיר אף לא הערה אחת! במהלך כל 'קריאת התורה' המשובשת אפף את עצמו בשתיקה, ולא התייחס כלל אל הבעיות הרבות שהתעוררו בטעויותיו של ה'בעל קורא'.

לאחר התפילה נשאל רבי חזקאל על ידי מקורביו, מדוע גזר על עצמו שתיקה חזקה כזו, ולא פצה את פי קדשו להעיר ולתקן את ה'בעל קורא' בקריאתו?

הפוך בעמוד הבא <

גלגל החוזר

יש לי שעת הברותא קבועה מידי יום לפני שאנו יוצאים לעבודה. כלל עשיינו בנינו שלא מדברים בשעת הלימוד ובבית המדרש בכלל אבל אחרי הלימוד אנו יוצאים החוצה ומשוחחים על עניינים שונים...

לקראת חופשת הקיץ הוא שמח מאוד וסיפר לי על סיפור השגחה פרטית שארע עמו. הוא מצא רכב 8 מקומות שמורה מאוד יד ראשונה, קילומטראז' נמוך, מטופל בחברה בלבד. מעולה בשבילו עבור בני ביתו על מנת להוציא את המשפחה לטיולים. החברותא שלי מבין היטב במכוניות. ואף עוסק במכירת רכבים יד שנייה לפרנסתו.

עבר הקיץ והגיע חודש החגים והוא דחוק במזמונים. הרבנית הציעה שימכור את הרכב של הקיץ שהרי גם כך זה רכב שני שלא בשימוש כי אם לחופשות...

הוא לא רצה למכור את הרכב מכיון שהוא ידע שכזו מציאה עבור כמה אלפי שקלים הוא לא ימצא שוב. אך מכיון שהשעה דחקה והיה צריך מזמונים לכלכלת הבית, פרסם את הרכב למכירה במחיר גבוה פי שלוש מהמחיר שהוא קנה ואמר אם מישהו מבין ברכב הזה הוא יקנה אותו ואם לא עדיף שיישאר אצלו. אכן הגיע אדם שהכיר בערך הרכב והוא רכש את הרכב למרות מחירו המפולפל מכיון שהרכב באמת במצב נדיר לחלוטין. אומנם בלב מעט כנד אבל בשמחה מכר את הרכב תמורת רווח נאה.

לקראת בין הזמנים של פסח החל לחפש כזה רכב אך לא מצא והנה הוא מצא את אותו הרכב בדיוק מוצע למכירה. הוא התקשר לשאול ומתברר שזה אותו הרכב שמכר. התברר שהייתה בעיה קטנה ברכב והמוסך המורשה לא הצליח לפתור את הבעיה ובניתיים החליפו הרבה חלפים שלא פתרו את הבעיה... לבעלים נמאס מהרכב וקנה רכב חדש ואילו את זה הציע למכירה. החברותא לקח את הרכב למכונאי שלו שעלה על הבעיה מיד ובכמה מאות שקלים חזר הרכב לעבוד פיקס!!!

מפאת ישרו הציע יידי לבעל הרכב להשאיר את הרכב אצלו, אך הוא התעקש שכבר קנה רכב חדש וישמח אם הוא יקנה את הרכב לעצמו ממנו. עכשיו הוא קנה שוב את אותו רכב במצב חדש ונהנה ממנו בבית הזמנים עם משפחתו... קנה מכר ברווח ושוב קנה לשמחתו ולשמחת אשתו שידעה עד כמה קשה למכור והנה זה חזר אליו.

בעל המעשה: מ.מ.

העניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית נדפס לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

התחייך רבי יחזקאל, אמן המידות המתקנות, ואמר בחכמה: הנה זיכה אותי השי"ת במנתת חיים מן השמים במתנות רבות, זכיתי לשמש כרב אב"ד בעיר הביירה 'לונדון' הגדולה לאלקים, ואף לחבר את סדרת הספרים המפורסמת 'חזון יחזקאל' על התוספתא, ועוד ספרים טובים וטובים. ולאחר מכן לשמש כראש ישיבה בישיבת 'טלבווקא' המפורסמת, ולהעמיד בה תלמידים הרבה! - האם כדאי לי להפסיד את הכל בכל מלך כל? ולאבד את כל חלקי לעולם הבא, בשביל לבייש את הבעל קורא?! הלא גמרא ערוכה היא לפנינו בפרק חלק (סנהדרין קז) "המלביץ פני חביו ברבים אין לו חלק לעולם הבא!" נורא נורא!

• § • § •

אל הגה"צ רבי אביגדור מילר זצ"ל הגיע יהודי אחד ודמעתו על לחיו, הוא סיפר לפני בצער וכאב גדול על 'תגלית' שגילו הרופאים בגופו שמקנת בו אותה מחלה הנוראה, [ענע מחלה], מחלת ה'סרטן' הקשה רח"ל, ואוכלת ומאכלת בתוכו כל חלקה טובה, ה' ירחם!

הוא ביקש מלפניו עצה טובה וסגולה מרפא, כיצד יוכל להעלות תרופה למכתו הקשה ולמחלתו העגומה.

בשיחתו עימו שאלו רבי אביגדור, תאמר נא יהודי יקר, האם נוהר אתה כראוי שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה?

כן! - הגיעה התשובה, מעודי נוהרתי היטב באיסור זה, ואינני מדבר כלום, לא בשעת התפילה ולא בשעת קריאת התורה!

ובסביבתך שבבית הכנסת מה קורה? - שאל ר' אביגדור במפגיע [ארום דיר...].

בסביבתך אין כל נוהרים בזה, אמר האיש בכאב, לדאבון לבי בבית כנסת שלי אין מקפידים על כך, ורבים משוחחים שם כאוות נפשם במהלך התפילה וקריאת התורה.

אם כן, פסק רבי אביגדור בנחרצות, כיצד יעלו תפילותיך למרום? כיצד יפעלו את פעולתם לפני כיסא הכבוד, לשכך כעס וחימה ולהפוך מידת הדין למידת הרחמים?

תדע נאמנה, שבית כנסת כזה שמשוחחים בו ומדברים בו באמצע התפילה וקריאת התורה, נעלים בפניו כל השערים העליונים! - אף אם אתה בעצמך אינך מן הנכשלים באותה עבירה חמורה, כל אותו בית כנסת נסתמתו תפילותיו.

לפיכך יש לפניך ב' דרכים, או שהנך מצליח לשנות את המצב בבית הכנסת, כנודע ידבר ולא ישוחחו שם כלום בכל עת התפילה וקריאת התורה. כולדע שזו היא סגולה טובה ומפורסמת לאריכות ימים, כמו שרמזו בחיבת "שיבה" שעולה נוטריקון: "שתיקה יפה ב'קריאת התורה", או שתיקה יפה ב'שעת התפילה!"

ואם אין באפשרותך לשנות את המצב בבית הכנסת, עדיף שתעזוב את בית כנסת זה, ותלך להתפלל בבית כנסת אחר שלא מדברים ולא משוחחים שם בשעת התפילה וקריאת התורה. - ובזה יעלו ויתקבלו תפילותיך ברחמים וברצון, להיושע בדבר ישועה ורחמים. כידוע, שהדיבורים והשיחות שבאמצע התפילה וקריאת התורה, שותמים שערי תפילה של כל אותו בית הכנסת כולו! ונמצאו אלו המדברים מזיקים אל רק לעצמם אלא לכל בית הכנסת כולו! ואכן שניה איש את מקום תפילותו, ומצא לו בי כנישתא אחריתא שבו אין מדברים ואין משוחחים כלל, ובתוך זמן קצר זה לישועה גדולה ועלתה רפואה למכתו, כשכל אותה מחלה נעלמה לגמרי, ונעשה בריא כאחד האדם, ויהי לפלא!

כמו שהביאו בספרים רבים מדברי הזוהר הקדוש בכמה מקומות, שהחמיר מאוד בענין זה.

זל"ק בפרשת תרומה (ח"ב קלא): "מאן דמשתעי בני כנישתא במילין דחול, ווי ליה דאחוי פרווא, ווי ליה דגרע מהימנותא, ווי ליה דלית ליה חולקא באלאה דישראל. דאחוי דהא לית ליה

אלאה, ולא אשתכח תמן, ולית ליה חולקא ביה, ולא דחיל מניה, ואנהיג קלנא בתקונא עילאה דלעילא. דהא בשעתא דישראל מסדוי בני כנישתא סדורא שדיין ותושבין וסדורא דצלותא, כדין מתכנשי תלת משריין דמלאכי עלאי וכו' עכ"ל ע"ש.

• § • § •

הגה"צ המפ"צ רבי שריה דבליצקי זצ"ל הקפיד להתפלל תמיד במניינו הקבוע שבבית הכנסת הוותיק "תפארת ציון", מבתי כנסתיה הראשונים של 'בני ברק' צ"ו.

הוא לא הסכים בשום אופן ללכת להתפלל בבית כנסת אחר, גם כשהתעוררו סיבות מסוימות שהצריכו לכאורה להתפלל במקום אחר, כגון בעתותי שמחה של 'שבת עליה לתורה' של צאצאיו וכיוצא בזה.

תלמידיו הקרובים ובני משפחתו הבינו, שכנראה חושש הוא שלא לשנות את מקום קביעות תפילותיו, כמ"ש בפ"ק דברכות (ז:): "אמר רבי חלבו אמר רב הונא, כל הקובע מקום לתפלתו אלקי אברהם בעזרו, וכשמת אומרים לו, אי עניי, אי חסיד, מתלמידיו של אברהם אבינו". ועוד שם (ז:): "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, כל הקובע מקום לתפלתו אויביו נופלים תחתיו", ועיין היטב ב"תיקוני זוהר" תיקונא שתיאתא (כא) ע"ש.

באחת השבתות התקיימה שמחת 'עליה לתורה' של אחד מצאצאיו הקרובים ביותר, ואשר מאוד חשקה נפשו שישתתף הרב בשמחת עליה לתורה שלו, והרבה להפציר ממנו שיוותר פעם אחד על קפידתו, בטענתו שבחודאי אין כונת הגמרא שיש 'איסור' להתפלל בבית כנסת אחר, רק שצריך בתדירות לקבוע מקום לתפילה, אבל בעת הצורך בודאי יתן להתפלל גם בני כנישתא אחריתא.

נענה אליו הרב, וגילה מעט ממסתרי מנהגי קדשו, וכי חושב אתה שרק מחמת קביעות מקום התפילה הנני נמנע מזה, הלא כאן בבית מדרשי יש לי 'בעל קורא מומחה' ביותר, הן בכל דקדוקי צורות הקריאה דקדוקיה וטעמיה, והן בכל הלכות קריאת התורה, הוא 'בעל קורא' משובח מאוד, עליו אני סומך בקיום מצוה זו, ולכן איני יכול ללכת לבית כנסת אחר, שאיני יודע מי הוא הבעל קורא שם! • § • § •

סיפר הגה"צ רבי חיים נאה זצ"ל, שבעת נסיעתו להשתתף בכינוס הכנסייה הגדולה, שהתקיימה בעיר הביירה 'ואראש', התפלל שם תפילת שחרית בצוותא חדא עם מרן הגר"ח מבריסק זצוק"ל, וכאשר הגיעה עת 'קריאת התורה' ונקרא הגר"ח לעליה לתורה,

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

נתפס לפתע בחרדה עמוקה מפחד השכינה, וכשעלה וביןך את הברכות הדועזעו מאוד, ובפרט בעת הזכות השם הנכבד ראיתי בו שכל הוויריים שבצוארו רעדו ובלטו החוצה, מרוב יראה וחרדת אלקים!

הן אמנם ניסה הרב להסתיר זאת, ולא צעק את הברכה בקולי קולות, אבל כשהסתכלתי בו הדק היטב ראיתי מלא יראת אלקים נפלאה!

כשסיפרו זאת לפני בנו מרן הגר"ז זצוק"ל אמר, שהגאון ר' חיים נאה הוא 'גברא רבא', וידע והבין להסתכל ולהכיר ביראיו. כי אביו ר' חיים היה מסתיר זאת בהצנע בכל כוחו, ואנשים פשוטים שלא הסתכלו בו ולא בדקו לא הכירו בזה... אך הוא ידע והבין לתהות על קוננו הפנימי.

ובאותה התדמנות הוסיף הבריסקער רב והעיד על אביו הגר"ח, שלא רק בעת העליה לתורה היה כן, אלא אף בכל שאר ברכות ותפילות, בכל פעם שהוכיז את השם הנכבד והנורא, היה כל גופו מדועזע ונרעד מפחד ה' 'ומהדר גאון!' • § • § •

זכרתי מיני נערותי, כאשר התלוויתי אל אביו מורי זצוק"ל בשחרית של שבת לבית הכנסת הקבוע לתפילה. והנה במהלך 'קריאת התורה' התעוררה שאלה חמורה בעיני כשרותו של הספר תורה. הגבאים והבעל קורא נבוכו ולא ידעו כיצד לנהוג, ואם צריך לגנוח את הספר ולהביא תחתיו ספר תורה אחר מן הארון.

בית המדרש נעשה כמקרה, היו שם כמה וכמה תלמידי חכמים מופלגים שהחלו מתנצחים בהלכה, זה אומר בכה זה אומר בכה, אך לידי בירור גמור והחלטה ברורה לא באו.

כל אותה העת עמד אביו מורי מן הצד בהשקט כדרכו, ולא התערב בכלום, עד שהתעשת הגבאי וניגש אל אביו ושאלו מה דעתו בנידון. על אתר ניגש אביו לארון הספרים, הוציא את ספר ה"משנה ברורה", פתחו מיידית במקום הנצרך, והראה בפניהם דברים ברורים מפורשים כשמלה בזה השאלה ממש! והכל על מקומו בא בשלום. ויותר ממה שהתפעלתי מבהירות ידיעתו דבר הלכה על בוריה תמיד, למדתי אז את תרומת מידותיו המופלאות, שעל אף שידע את ההלכה בבירור לא התערב בעצמו כלום כל עוד שלא שאלו לדעתו, התנהגותו זו עשתה עלי רושם כביר!

והיה דרכו לעמוד בכל קריאת התורה תמיד עד סוף ימיו, אף בשנות זקנותו וחולשתו, כמו שנפסק בשולחן ערוך (או"ח קמא, א) ע"ש. ומן הראוי להזכיר כאן מנהגו הנאה של אביו מורי זצוק"ל, שהיה נושא עמו תדיר את הספר הקדוש 'קיצור שולחן ערוך', ובכל פעם שהזדמנו לפניו כמה רגעים פנויים, כגון בזמן שהמתין בבית מילה, או בכל כיוצא בזה, בעיכובים שונים שהזמן התמשך, אף למספר דקות מועט, היה מוציא תיכף את ה'קיצור שולחן ערוך' והוגה בו. ועם כל גדלותו בתורה המפורסמת, היה לו בזה גם תועלת גדולה לעצמו.

פעם כשהיה צריך לנסוע לבית החולים עקב ניתוח דחוף, ביקש שיביאו את ה'קיצור שולחן ערוך' כדי שיוכל ללמוד ולשנן את ההלכות הנצרכות לו שם.

והיה רגיל להזכיר את מ"ש בהסכמות הספר 'קיצור שולחן ערוך', שהמליצו עליו בפסוק (רות ב, ז) "יאמר לקוצרים" - רמז ללומדי 'קיצור שולחן ערוך' - ה' עמכם", שכן ידעו ההלכה הפסוקה בכל מקום ויהיה ה' עימכם, ע"ד שדרשו בפרק חלק (סנהדרין צג): "וה' עמו (ש"א טז, יח) - שהלכה כמותו בכל מקום". • § • § •

הבה נא נתחזק במצוה רבתה זו של 'קריאת התורה', שלא לדבר כלל בעת קריאת התורה אף לא בין גברא לגברא! ובזה נזכה לברכתה של תורה הקדושה (משל ג, טז) 'אנך ימים ימינה יבסמאוקא עשך וקבד', אמן.

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצוי"ב

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

			לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביץ יחנסלו תנצבה.	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביץ יסיון תנצבה.	שרה שיינדל בת סילה רחה להצלחה בכל העניינים	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	יוסף בן סילה רחה לרפואה שלימה	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	לע"י יעקב צבי בן ישראל
--	--	--	---	---	--	---	-------------------------------	-------------------------------------	------------------------

יו"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענויניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173